

Stanoviště M15/A

Vzal jsem si krosnu, zabouchl jsem dveře od bytu a moje cesta na Kachnu oficiálně začala.

V autě jsem byl sám – moje dcery na šifrovačku nakonec nejely, protože zjistily, že nám doma došlo koření, a vypravily se do města pro šafrán a trochu toho zázvoru, děvenky moje starostlivé.

Na Kachnu vede jen jedna cesta, takže jsem se ani nikoho nemusel ptát, jakým směrem mám jet.

Se zbytkem týmu jsme se potkali až na místě – jsou z Bratislavy, známe se ještě z dob, kdy jsme si hráli na jednu společnou československou republiku.

Noc před hrou jsme si dlouho povídali venku a pak jsme spali pod širákem, což normálně nedělám, protože mi vadí, že by mě mohli obtěžovat brouci.

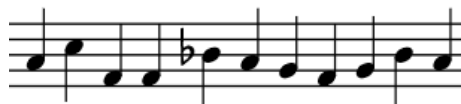
V sobotu ráno náš nevyspalý tým vypadal, jako by se chystal na sraz čarodějnic, takže jsem viděl naše naděje na dobrý výsledek poměrně černě.

Ale co, řekl jsem si, nejsem tu kvůli výsledkům, ale abych se nadýchal čerstvého vzduchu a užil si oázu klidu v přírodě.

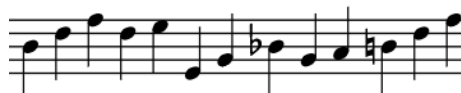
Jsem přirozeně skromný, proto můžu říct, že většinu šifer jsem v našem týmu vyluštil já; ostatní členy luštění nebavilo a místo toho sbírali brusinky a jiné lesní plody.

Přesto den strávený s nováčky v nádherném zeleném lese nebyl špatný; ten pocit, že jsem v týmu nejlepší, není k zahození.

Při vyhlašování mi úplně spadl kámen ze srdce a dovalil se snad až do Prahy, když se ukázalo, že nejsme poslední – i když o výsledky mi teda samozřejmě vůbec nešlo, jak jsem říkal.

Nejlepší na Kachně byl stejně táborák, u něj jsme dlouho zpívali. Co přesně, na tom moc nesejde, i když zjistit bych to uměl. Hlavně mi ale přišlo, že tady někde by mohla ležet odpověď na všechny moje životní otázky.

